PLAIURI SĂCELENE

Anul IV. Nr. 7-8.

CASA DE CETIRE Dr. ALEXANDRU BRAȚIU ASTRA BRAȘOV

Iulie - August
1937

Plaiuri Săcelene

Anul IV. No. 7—8. **Iulie-August 1937.**

Cuprinsul:

VASILE BĂNCILĂ: Regionalism şi românism.
VICTOR TUDORAN: Sintilie şi Clocot (versuri).
AUREL A. MUREŞIANU: De când locuesc Ceangăi în Săcele? III.
VERSURI de: Mihail Lungianu, Dimitrie Danciu, E. Ar. Zaharia, Lucian Ducşoara.

Cronica literară: „SATUL ROMÂNESC" de George Ciulpan (Ioan G. Păltănea); „POEZII" de N. F. Costenco (Victor Tudoran); „SCURTĂ EXPUNERE A FILOZOFIEI LUI V. CONTA" de Pompiliu Preca (Ioan G. Păltănea); „ROMÂNIA şi ITALIA" de Pimen R. Constantinescu (Victor Ion Critu); „ŢARĂ" de Aron Cotruş (Vlad Şeitan);

Cronica săceleană: „Prima excursie a grupului „Acţiunea Săceleană" — şapte zile pe drumuri de munte — de Ioan G. Păltănea.

Cronica teatrală: De vorbă cu Dl. Prof. Univ. Nicolae Şerban dir. Teatrului Naţional din Iaşi (Victor Tudoran) şi cronică despre piesele: Ginerele Dlui. Prefect şi Băeţaşul Tatei (Gigi Deleanu).

Cronica mărunţă: Morală şi prostie, Tabăra de muncă, Răspuns unui domn X, Parcul Comunal din Satulung, Informaţiuni, † Radu Precup, Cărţi, Reviste, Ziare, Abonaţii noştri, Ecouri literare, Ecouri din presă despre „Plaiuri Săcelene" Am primit la redacţie.

COPERTA: Tineri in costume mocăneşti. Clişeu în zinc.

Revista noastră se desface în toată ţara şi în capitală, prin
Oficiul de Librărie „Alexandru Pasere"
Bucureşti I., Str. Carol I. No. 26

Spre ştiinţă:

■ Oricine reţine primul număr trimis de noi se consideră abonat pe un an întreg.

■ Vom fi recunoscători acelora ce ne vor trimite adresele exacte ale rudelor şi prietenilor de origine săceleană.

■ Rugăm pe toţi publiciştii săceleni, să ne trimită câte un exemplar din revistele, ziarele şi gazetele în cari au publicat ceva, pentru a ne uşura astfel redactarea Cronicei săcelene.

◆

■ Articolele privitoare la Săcele vor fi preferate.

■ In aranjarea materialului din corpul revistei, ne conducem numai de necesităţile technicei tipografice, fără nicio altă consideraţie.

■ Manuscrisele primite la redacţie nu se înapoiază.

◆

■ Cerem revistelor şi ziarelor din ţară să răspundă schimbului nostru.

■ Toate revistele şi ziarele primite la redacţie, vor fi amintite la rubrica respectivă, în baza reciprocităţii.

■ In limita spaţiului disponibil, vom recenza cărţile, revistele şi ziarele primite la redacţie.

Coloanele revistei „PLAIURI SĂCELENE" rămân deschise tuturor acelora, cari prin articolele lor înţeleg să contribue la cunoaşterea şi progresul acestor sate.

PLAIURI SĂCELENE

revistă de atitudini şi probleme săcelene.

Redactor:

VICTOR TUDORAN

apare odată pe lună

Anul IV. Nr. 7-8. Iulie-August. 1937.

p. 115

Regionalism şi românism.

Problema regionalismului în cultură a fost desbătută din când în când la noi. Chear în această revistă, dl. Ion I. Ionică a scris un excelent articol: „Pentru provincia vie", iar deunăzi d. Mircea Streinul a încrustat câteva gânduri incisive într'o cronică despre „literatura regională" din „Buna Vestire". Noi înşine, în decursul anilor, am vorbit în mai multe rânduri despre regionalismul cultural, care, ca orice problemă autentică, are darul de a oferi mereu aspecte noui.

Regionalismul nu e o problemă de periferie ori de „complezenţă" şi nici un pretext doctrinar, pe care neputinţa provinciilor desconsiderate îl invoacă la răstimpuri, pentru a mai ieşi din uitare. Ci el trebuie să fie o problemă majoră şi urgentă, fiindcă de fapt aşa îi e natura. Această problemă are mai ales două aspecte: unul, raportul între regionalism şi.... metafizică; altul, raportul între regionalism şi românism. Ce caută metafizica în regionalism? Lăsând la o parte faptul că metafizica e peste tot, dar observăm în treacăt că *regionalismul adevărat înseamnă aderenţa la realitate,* precum neputinţa de a adânci regiunea înseamnă îndepărtarea de realitatea ca atare şi trăirea cu rădăcinile în vânt. Oamenii vechi, cari aderau la regiune ca melcul la casa lui, ca apa la matca ei, au fost oamenii cei mai încadraţi, metafizic vorbind, în realitate, pe când oamenii de azi cu mentalitate „civilizată", turistică, internaţionalizantă, sunt în primul rând oameni fără realitate esenţială, cari alunecă penibil pe deasupra existenţei. Dar de chestiunea aceasta a regionalismului şi metafizicei ne vom ocupa pe larg în altă parte. Acum ne interesează celălalt aspect: regionalism şi românism.

Ceeace trebuie constatat, înainte de toate, e că lovitura, care se dă azi regionalismului spiritual, e în legătură cu desfăşurarea istoriei şi că implică din cauza aceasta un procent mare de fatalitate. Lăsând la o parte amănuntele, lucrurile stau astfel: epoca noastră a cunoscut triumful „civilizaţiei" şi triumful omului comun, în acelaşi

timp în care ea înregistrează o situaţie de inferioritate, în care e pusă „cultura". Această afirmaţie cuprinde în cea mai mare parte drama regionalismului. In adevăr, civilizaţia înseamnă confort, rafinare, technică şi are caracter internaţional, cultura înseamnă armonie lăuntrică şi încadrare, înseamnă înobilare morală, religioasă, filozofică şi ea este regională. Omul comun, care are în cea mai mare parte instincte nespirituale, e înclinat să aprecieze civilizaţia şi e înclinat să duşmănească cultura, fiindcă aceasta îl obligă să se depăşească, să renunţe la sine. Pentru omul obişnuit, realizările civilizaţiei sunt ceva care ţine loc de religie, el fiind gata să se extazieze înaintea unui pod lung, a unei case cu mai multe etaje sau a unei instalaţii domestice de „tout à l'égout", ca odinioară în faţa idolilor şi zeilor. Civilizaţia e promovată de omul obişnuit, iar acesta e flatat de civilizaţie. Rezultatul? Internaţionalizarea oamenilor, distrugerea regiunilor! Atât timp cât va domina omul comun şi civilizaţia, iar cultura va avea un rang inferior, regiunile vor fi sufocate de uniformizarea ce li se impune azi pornind de la centru. Aceasta e cauza generală a suferinţei regionalismului spiritual. — Dar pentru popoare ca noi, Românii, se adaogă şi o cauză particulară: rămânând în urmă faţă de Apus, ne-am hotărît în secolul trecut să imităm Europa şi dacă se poate, s'o sperie prin talentul nostru de „a arde etapele". Ce a rezultat de aici pentru regiunea românească, e o întreagă tristeţe pe care o cunoaşte orice observator.

Desigur, sunt în istorie multe fapte, cari contrazic atât raţiunea cât şi lirismul nostru. Contrazicerea raţiunii a dat scepticismul, contrazicerea lirismului a dat romantismul, pentru a nu vorbi de alte produse. Distrugerea regiunilor e un fapt, care contrazice atât raţiunea cât şi lirismul. El e deci o îndoită durere. Tehnic, economic, tot globul azi tinde să fie o unitate, o identitate, trecând cu tăvălugul asupra florelor spirituale regionale. Personal n'am putut accepta niciodată să se înlocuiască o brazdă de flori cu un metru patrat de ciment. Istoria de azi distruge viaţa pentru a monta uniforme spectacole mecanice. E caşi când s'ar strivi o holdă de trandafiri sau lăcrămioare pentru a se scoate câteva grame de esenţă. Radicalul caracter funebru, pe care-l are civilizaţia, stă tocmai în această imensă cantitate de viaţă şi în tot acest mister viu, pe cari le distruge pentru a fabrica „bunuri", esenţe moarte, precipitate, fiole şi etichete, între cari se plimbă, neurastenizat dar îngâmfat, stafia omului modern. Dar suntem hotărîţi să recunoaştem toate fatalităţile şi să lăsăm la o parte orice lirism. Distrugerea regiunilor e un fenomen masiv şi cu această distrugere va trebui să ne obişnuim în mare măsură. Intrebarea e: nu se poate face nimic pentru a salva ce-

va din formele regionale ale spiritului, adică pentru a învia ori pentru a oxigena regiunile? Secretul voinței critice e, în cea mai mare parte, să știe deosebi între ceeace e fatal și ceeace se poate modifica, să știe unde și cum poate interveni.

Evident, nu omului obișnuit ne vom adresa pentru a decide aici. Regiunea spirituală fiind un fapt de cultură, ea trebuie să se adreseze elitelor. Totul depinde de convingerea acestora. Pentru a sprijini această convingere, iată câteva motive. 1. După numeroase decenii de imitare a Apusului, începe și la noi o conștiință de autohtonizare. Această conștiință e un stimulent pentru reactivarea regiunilor. 2. In doctrina educației noui, a apărut așa numitul „regionalism educativ": el creiază un alt moment oportun pentru luarea în considerație, încă din copilărie, a fenomenului regional. 3. Șomajul intelectualilor poate fi întrebuințat pentru a ridica regiunile. 4. Chear în Apusul, pe care-l luăm ca model, sunt fenomene de muncă regională, cari spun mult. S'a întâmplat să trec odată prin Dijon. Am fost uimit cum la vitrinile librăriilor erau zeci de cărți referitoare la trecutul Dijonului și Burgundiei, unele din ele făcute de oameni cu reputație. La noi, când intri în capitalele de județ, nu găsești, de cele mai multe ori, nici măcar un plan al orașului în librării! E util deci să știm că în străinătate — chear într'o țară centralistă ca Franța — nu se trece atât de ușor peste regiuni ca în țara noastră. 5. Apoi un fapt foarte însemnat, un fapt grav, e că la noi centralismul cultural e mult mai primejdios decât în Apus. Fiindcă acolo centrul este el însuș național, cel puțin în mare parte. Acolo cultura centrală și-a asimilat, în timpul secolelor, sufletul etnic și ceeace a fost mai bun în structura folclorului. La Români nu e acest caz. La noi, centralismul cultural însemnă în măsură covârșitoare emigrarea din sfera etnicului. Capitala noastră a fost cu gândul la Paris, iar de când cu invazia străinilor din blockhausuri, ea a devenit o indiscretă polifonie hibridă, în care nu ne mai recunoaștem.

Dacă ceeace e specific în regiuni e condamnat să dispară în mare parte, apoi nu e indiferent felul cum se face legătura între ceeace a fost în regiuni și spiritul nou. Acest proces de dispariție poate fi întârziat în oarecare măsură, iar anumite valori pot fi salvate pentru totdeauna. Dar pentru aceasta trebuie să știm cum să procedăm. Din cele arătate, am văzut că nu putem lega speranțele noastre nici de omul obișnuit, entuziasmat de civilizație și aiurit de nevoile lui, și nici de Capitală luată ca model. Provincia, prin fiii ei aleși, are datoria să se trezească, să pună un veto spiritual. N'am înțeles niciodată acel regionalism, care vrea să se facă cu oameni

de la centru. E în România un adevărat abuz: o echipă flotantă de scriitori şi conferenţiari din Capitală, cari sunt chemaţi rând pe rând de oraşele din ţară. Cu aceste vedete cred unii că fac regionalism cultural, când de fapt fac centralismul! Bucureştii poate face ceva pentru provincie, dar nu mult şi nu esenţialul. El se desvoltă egoist, ca un imens paianjen ce se hrăneşte cu toată ţara şi îşi întinde picioarele numeroase dealungul tuturor şoselor cari intră în el. Chear de ar vrea să facă regionalism, n'ar putea decât puţin, fiindcă îl împiedică internaţionalismul său crescând şi fiindcă ceeace vine dinafară nu are valoarea faptei spontane, ce pleacă din regiuni. Acestea trebuie să valorifice tradiţiile locului şi trebuie să descopere energiile, talentele locale. Pe această cale, în aparenţă modestă, vor face infinit mai mult pentru spiritul regional viu, decât organizând vicleimuri cu autori iluştri de la centru.

Şi tocmai aici e ceeace aşteptăm de la nouile provincii ale statului românesc. In vechile provincii a existat odată un spirit regional, pe vremea când la Râmnic, Buzău, Neamţu... erau tiparniţe şi oameni de duh şi de neastâmpăr. Dar veacul constituţional a veştejit acest spirit. Nouile provincii au încă spontaneităţile lor. Şi ne gândim mai ales la Ardeal şi Bucovina. Basarabia e şi acum prea obidită, deşi acolo stau în letargie mari posibilităţi de viitor, şi n'a avut sub Ruşi putinţa de a-şi creia puternice centre culturale. In Ardeal au fost asemenea centre întreţinute de energii dârze. A ajutat, desigur, şi exemplul celorlalte naţionalităţi. Astăzi în Ardeal şi Bucovina sunt iniţiative culturale, cari ne dau bune speranţe. Săcelele însăşi pot deveni un centru pentru regiunea lor. Trecutul lor îl merită. Această vatră de oieri, cari şi-au dus voinţele şi nostalgiile severe până în depărtatele limanuri ale Răsăritului şi cari au dat ţării româneşti câteva generaţii de negustori de rassă, merită acum o a doua viaţă, de data aceasta cu caracter mai ales cultural. Şi lucrul e cu atât mai mult de dorit, cu cât primejdia e mai mare pentru viitorul Săcelelor. Banii nu se mai întorc în Săcele, cum se întorceau înainte de la bărbaţii plecaţi pentru a face stare. In România mare, oamenii plecaţi din cele legendare „şapte sate" nu mai ţin atât de mult la locul natal. E o continuă pierdere de sevă. Pe cât e cu putinţă, acest fapt trebuie zăgăzuit şi trebuie să i se dea cel puţin o compensaţie culturală.

Şi aşa trebue să facă toate regiunile, prin elitele lor. Procedând astfel, se vor servi pe ele, dar indirect vor servi românismul. Se vorbeşte azi, şi ar trebui să se vorbească şi mai mult şi cu rezultate practice, de misiunea românismului. Dar îşi închipuie cineva că se poate face misiune numai cu Capitala? Ce ar fi românismul

fără Eminescu, Creangă, fără Avram Iancu, fără Tudor Vladimirescu, fără Blajul şi Iaşii trecutului? Am pomenit de conştiinţa de autohtonizare, ce începe la noi. Din nefericire, ea e însă mai mult ceva teoretic. Căci ne e dat, de exemplu, să vedem cum, paralel cu formarea acestei conştiinţe, limba românească se internaţionalizează din ce în ce mai mult! Bucureştii pot da doctrina, dar conţinutul viu trebue să-l dea regiunile. Aşa cum folclorul ne-a creiat odată limba literară şi ne-a scăpat de curentele nepotrivite, azi provinciile pot umple nouile idealuri româneşti cu substanţă proprie şi nepieritoare. Dacă nu o fac ele, nu e cine să o facă. Momentul e foarte grav fiindcă noi am avut nenorocul să ajungem la conştiinţa critică şi să ne formăm cultura specifică într'o epocă de internaţionalism acut al istoriei, în timp ce popoarele Apusului au apucat de şi-au fixat individualitatea culturală. Nu văd cum am putea să intrăm în noi înşine fără aportul regiunilor. Numai reacţia lor viguroasă ne-ar salva definitiv de imitarea Apusului, numai în simfonia sunetelor lor ne-am vedea deplin ca Români, ca existenţă plină întru românism. Misiunea românească e în funcţie de învierea şi vrednicia regiunilor.

14 Iulie 1937.

Vasile Băncilă.

CÂNTEC

din **„Rai de Cântec"**

De-o creangă de măr
De te-apropii tiptil,
Primăvară,
Mi-oiu pune în păr
O floare de-April,
Astăseară, . .

Cu suflelul pur
Te-aştept lângă stea
Să revii;
Din pomul azur
Destule-or cădea
Jucării . . .

E. Ar. Zaharia

Tineri săceleni în costume naţionale mocăneşti.

Sintilie

Pe caii focoşi, cu şaua înaltă,
Ciobanii şi bacii'n cămeşe de fir,
Adus-au în plete şi'n latul chimir,
Miros de câmpie, de munte şi baltă.

Azi joacă, Poiana *trăieşte din plin*
Şi chiot răsună, frământă chindia,
Iar Brâul *îndeamnă la joc* Sintilia
Şi beau din ulcele uitatul pelin.

Şi astăzi sunt veseli, ciobanii ce ieri,
Prin mici luminişuri o turmă-şi mânau
Şi trupuri voinice de fete, stinghieri,

Strâng dornici la piepturi, căci ei le doreau,
Din vârfuri de munte, în lungile seri,
Când doina şi luna viaţă le dau.

Victor Tudoran

Baciul Bucur.

Clocot. *)

Moș Bucure,
Dă chiot de bucurie
Peste munți, peste câmpie,
S'audă mioarele răsfirate pe plai,
Hai,
Umflă-ți pieptul de cremene,
Vorba, strigăt să-ți semene;
Strânge-ți în jur ciobanii,
Impărtiți frățește gologanii.
Puneți mâna pe bâte de corni,
Furtună pornește, să răstorni,
Temelia lumii de azi și de ieri;
Fiți strajnici străjeri,
Baciule Bucure,
N'așteptа alții să te scuture...
Fii ctitor de cinste și dreptate
Alungă tâlharii, fârtate,
Să se ridice țară nouă, curată,
Cum îi cămașa ta nepătată,
Și din pripoțul țării împrejur,
S'o veghiezi, Moș Baciule Bucur.

Victor Tudoran

*) *Poezie apărută în revista* **„Rânduiala»** *din București. (An. II. caet 4. Mai 1937.)*

De când locuesc Ciangăi în Săcele?

III

Din cele constatate până acum reiese deci lămurit că *la venirea şi aşezarea cavalerilor teutoni şi a Saşilor în Ţara Bârsei, aici nu se găseau decât aşezări româneşti, situate mai ales la poalele dealurilor şi munţilor*[11]) *şi că fiotarul de miazăzi al „Ţării Săcuilor" (terra Siculorum), care apare atunci în documente paralel cu „Ţara Românilor" (terra Blaccorum) din regiunile Făgăraşului, se întindea cu probabilele sale pălănci şi întăriturl naturale de apărare (gxepü, indagines), cel mult numai până la răsărit de râul Tărlung şi până la miazănoapte de genunchele râului Olt, şi că, însfârşit, cele „şapte sate", n'au putut avea la originea lor, decât compoziţia etnică arătată de vechea tradiţie a Saşilor şi de cele mai vechi documente ale acestora.*

Dar prioritatea Românilor în „cele şapte sate", numite de ei şi astăzi *Săcele*, probabil după numele *Sătucelelor* dela origine, ni-o dovedeşte nu numai istoria şi filologia, ci şi etnografia lor. Deşi scriitorii maghiari susţin că populaţia românească a Săcelelor datează în cea mai mare parte numai din secolul al XVIII-lea, totuşi ei înşişi ajung în cea mai mare contrazicere când sunt nevoiţi să afirme, în acelaşi timp, că *nu numai limba Ciangăilor, ci însuşi portul lor, obiceiurile şi jocurile lor, au atâtea elemente româneşti în ele, încât „la prima aparenţă s'ar crede că nici n'ai avea de lucru cu un popor maghiar"*. Se poate oare ca un popor aşezat în mijlocul veacului al XVIII-lea în vecinătatea altui popor să poată influenţa în câteva decenii pe acesta şi în măsura în care au fost influenţaţi Ceangăii săceleni de Români ?

Aceasta este o absolută imposibilitate.

Un scriitor şi funcţionar săcui, originar din regiunea de miazănoapte a „Săcuimii", care a petrecut mai mulţi ani în Săcele,

---

[11]) Rezultatele şi concluziile istorice la care au ajuns filologii noştri în urma analizei ştiinţifice a evoluţiei toponimiei Transilvaniei, se pot desprinde şi din următoarele rânduri ale d-lui prof. Sextil Puşcariu: „Numirl de *Târnava* sau *Bălgrad* ne dovedesc că Ungurii — şi mai târziu Saşii — au aflat la venirea lor în Ardeal, o populaţie românească care avusese *aici* — şi nu în peninsula Balcanică, cum pretind cei ce ne cred emigraţi din sud — *o lungă convieţuire cu Slavii* (sublinierea noastră). Cât despre *Bârsa, Braşov* şi *Râşnov*, din care sunt împrumutate corespondentele ungureşti şi săseşti, acestea arată cât de puţin temei putem pune pe documentele care numesc Ţara Bârsei „ţinut deşert". Românii locuiau şi aici, ca pretutindeni în Ardeal la venirea Ungurilor şi Saşilor, *cărora le-au transmis vechile numiri date de Slavii îngfiiţiti de ei.* — „Dacoromania", anul VIII, 1934-35, p. 346.

Ludovic Kolumban, a scris şi tipărit la Braşov, acum 34 ani, sub titlul „Ciangăii din cele şapte sate în trecut şi în prezent", un foarte interesant studiu etnografic, în care la pag. 25 citim între altele:

„Precum am văzut, *înainte de aceasta cu o sută de ani,* îmbrăcămintea Ciangăului a fost identică cu a Românului (olah), sau puţin, foarte puţin, deosebită de ea, *într'atâta, încât, dacă un Săcui a privit la un Ciangău, nu a recunoscut în el pe fratele său maghiar.*"[12]).

După ce Kolumban constată influenţa cea mare a limbii româneşti asupra Ciangăilor „în urma convieţuirii lor," continuă:

„De aici urmează că Ciangăii întrebuinţează în vorbirea lor multe cuvinte româneşti şi că dacă vor să se exprime asupra vreunui lucru în mod mai precis, *atunci ei întrebuinţează şi astăzi în loc de cuvinte maghiare, cuvinte româneşti*".

Urmele păgubitoare şi lipsite de sentiment naţional, ale influenţii străine le putem observa şi în caracterul Ciangăilor. Transformarea se evidenţiază mai bine pe acest teren. Jocul este una din expresiile firii unui popor, a unei naţiuni şi totodată expresia caracterului său naţional. In această privinţă se manifestă însuşirile şi particularităţile de rasă deosebite ale fiecărui popor, ale fiecărei naţiuni.

La Ciangăi s'a pierdut, în ce priveşte jocurile lor şi a pierit tot ce era maghiar şi naţional. Atât Ciangăul cât şi Românul, nu cunoşteau încă, până acum 40 de ani, decât numai jocurile româneşti. Mai întâi de toate *Hora,* demonstrătoare a ideii *daco-romane,* şi în afară de aceasta era în uz şi *Brâul* şi *„Purtata"* (bordozó). Şi în afară de aceste trei, încă o adevărată specialitate, amestecătură de mai multe jocori — „Boriţa" (Borica) ..."

Mai ales acesta din urmă a atras atenţia lui Kolumban prin „dibăcia, elasticitatea şi vioiciunea" lui, dar fiindcă pe timpul său el nu se mai juca în forma lui originală veche, frumoasă şi amplă, el reproduce o descriere mai veche a lui, aceea a poetului popular ciangău Ştefan Rab Zajzoni[13]). Nevoind să recunoască vechimea Românilor în Săcele, Kolumban crede că „Boriţa" care „n'ar fi decât o *amestecătură* de jocuri româneşti, bulgare, albaneze şi sârbeşti", ar fi fost adusă din Peninsula Balcanică de cărăuşii ciangăi, cari mergeau pe vremuri cu mărfurile braşovene „până la Brăila, Galaţi şi Adrianopol", *fără să-şi dea seama că ea nu este altceva, decât mândrul joc al Căluşarilor români, numit şi în Ardeal până în secolul al XVIII-lea, pe alocuri şi „Boricean"* [14]).

Şi, într'adevăr, întreaga structură a acestui joc, despre care Kolumban şi alţi autori maghiari credeau că este „specific ciangău", ne dovedeşte *identitatea lui desăvârşită cu străvechiul joc românesc, originar din epoca păgână, al Căluşarilor,* cunoscut şi răspândit nu

---

[12]) Kolumbán Lajos, *A hétfalusi csángók a multban és jelenben,* Braşov, 1903, p. 35.

[13]) Publicată în revista „Oglinda Ţării" (Ország Tükre), Nr. 6 din 1862.

[14]) Sulzer, *Geschichte des transalpinischen Daciens,* Viena 1782, vol. II. p. 413 Şi în Ţara Românească era cunoscut jocul „Borocenii" — G. T. Niculescu-Varone, *Dicţionarul jocurilor româneşti,* Bucureşti 1931, p. 95.

numai la Românii din stânga şi din dreapta Dunării, ci şi la Slavii sudici cari au stat sub influenţa culturii romane [15]).

Căci „Boriţaşii" ciangăi erau îmbrăcaţi, ca şi Căluşarii români, în cămaşa românească, identică cu tunica legionarilor romani. In picioare purtau opinci de care legau pinteni zornăitori, numiţi de ei *„pintenek"*, chiar cu cuvântul românesc, iar de glezne şi pulpe îşi legau ca şi Românii clopoţei. La fel cu Căluşarii români ei purtau încrucişate peste umeri şi piept cingători de piele cu nasturi, iar în cap căciuli de oaie cu panglici multicolore. Conducătorii jocului erau numiţi şi de ei „vatáf"-i, adică vătafi, cu cuvântul românesc (nume asemănător cu al *vates*-ilor conducători ai muzicii Saliilor romani), şi purtau săbii „de lemn" ca la Români. Personagiul pantomimic şi comic numit de Români de obiceiu „mutul" exista şi la dânşii, însă subt numele de „kuka" (cucă), cuvânt slav întrebuinţat şi de Românii din regiunile Dunării şi din vecinătatea Bulgarilor [16]). „Cucii" sau „cucele" purtau măşti de lemn şi bice ca şi la Români. [71]) Ca şi Salii romani ei cutreerau satele, jucând pe la casele oamenilor sau în locuri publice. Intre scenele reprezentate de „cuci" „(muţi)" cari la Ciangăi apăreau în număr de patru, Rab Zajzoni aminteşte şi omorîrea, tăierea şi jelirea simulată a celui mai slab dintre ei şi apoi readucerea lui la viaţă, prin atingere şi fermecare cu bicele. Acest obiceiu a existat şi la Români şi este constatat şi la Căluşarii din Muşcel [18]). In sfârşit jocul este început şi condus, ca şi la Căluşarii români de vătafi, cari sunt şi cei mai buni dansatori. Despre muzica Boriţei ne lipsesesc informaţiile precise, dar şi ea a trebuit să fie identică sau foarte asemănătoare cu aceea a Căluşarilor.

Nu numai din cele scrise de Kolumban, ci şi din celelalte informaţii etnografice, reiese lămurit că viaţa Ciangăilor din Săcele a

---

[15]) Jocul este cunoscut nu numai Macedo şi Megleno-Românilor ci şi Bulgarilor şi Sârbilor, cari au luat dela Romani şi au transmis şi altor Slavi, obiceiul *Colindelor* şi al *Rusaliilor*, amestecându-le, firește, cu elemente de jocuri păgâne slave de *fond înrudit „indo-germanic"*. Slavii au adaus la acest joc românesc, a cărui origine trebue căutată în însuşi cultul lui „Mărţişor", al zeului Marte, şi în ceremoniile şi jocurile preoţilor acestui cult la Romani, a *Saliilor Collini* (Collini Salii, cu cari unii au adus în legătură chiar şi numele *Căluşar*), împreunate cu obiceiurile măreţelor serbări ale primăverii numite *Rosalia*, multe particularităţi de ale lor, între cari şi obiceiul „boricei", adică al „bradului" *(boru, borika-brad)*, purtat în fruntea cortegiului ca simbol al naturii şi urmat de lăutari şi surlaşi, obiceiu păstrat subt altă formă şi de Junii români braşoveni.

[16]) Romul Vuia, *Originea jocului de Căluşari*, în „Dacoromania" II, 1921-22, pag. 252. [17]) Marca de lemn în formă de cap de cerb cu panglici şi clopoţei cu care umblăm copii la Crăciun se chiamă în unele regiuni româneşti: Ţurca.

[18]) Ibidem, pag. 233.

fost influențată puternic și adânc și *timp foarte îndelungat* de Români. Dela „*zeke*"-a bărbaților și până la „*zeszira*" fetelor; dela „*merenda*" (fața de masă) și verbul „*bemeréndelni*" (a-și prepara „merindea") și până la „*iszak*-ul (bisacci sau desagii romano-români); dela însușirea de „*borbat*" (haranic, vrednic) și până la „*furtina*" (furtuna) elementelor naturii; dela „*Rajba*" (Roibu), „*Murgo*" „*Zsoja*" (Joia) și „*Florika*" din grajduri și până la „*furko*-lyok"-ul (claia de fân făcută cu „furca") de pe câmp, graiul și cugetarea Ciangăilor săceleni sunt pline de cuvinte, expresii și manifestări românești — dovadă neclintită nu numai a prioritățîi în timp și spațiu, ci și a prioritățîi culturale și spirituale a Românilor din cele „șapte sate valahicale" dela hotarul de răsărit al Țării Bârsei.

Aurel A. Mureșianu

Sonet

Aleargă trenul ropotind, spre zare.
In urmă pier în ceață văi și dealuri.
Dus de destinul crud spre alte maluri
Imi pare că's pribeag pe-o-'ntinsă mare.

Trecutul năvălește'n minte-mi valuri
De visuri dragi, icoane călătoare.
Din șirul lor răsare zâmbitoare
Copila blondă'ncinsă'n albe voaluri.

Dar toate fluturând tot pier departe
Ca un tomnatec stol spre țări streine.
Uitarea țese rece văl de moarte,

Și tot mai singur fug spre zări senine.
Mult oar'necunoscutu'o să mă poarte
Indepărtat, înger bălaiu, de tine?

Lucian Ducșoara

CÂNTEC DE LEAGĂN

Noapte bună, noapte lină,
Floare de sulfină!
Dormi fetiță, suflet dulce,
Că ți-a'nsemnat maica cruce
Peste chip, peste trup'șor
Floare de bujor!

Somn plăcut, vise ușoare,
De măgfiran floare!
Pe tot câmpul să-mi alergi,
Fir cu fir să tot culegi,
Mijlocelu'-ă-ți încingi
Cu flori de aglici!

Să te faci fetiță mândră,
Floare de mixandră!
Să se-abată toți din cale,
Pe la ferestrele tale,
Să te vază curățică,
Flori de livănțică,

Și s'alungi gându' pârdalnic,
Floare de năvalnic!
Să tot râzi, să cânți mereu,
Să nu știi ce-i doru' greu,
Să te măriți cu noroc,
Flori de busuioc!

Mihail Lungianu

RÎNDUNICĂ...

Rîndunică — sol pribeag
Ce-ți faci cuibul în pridvor, —
Nu-mi aduce-atîta dor
Dela cine mi este drag.

Pe sub pulbere de-argint,
Nu-mi trimite cînt duios:
Suliță cu vârf tăios,
Inima ca să-mi alint.

Du-te'n care lume vrei,
Cîntecul să nu-ți aud
Căci imi simt cu lacrimi ud
Sufletul de dorul ei,

Treci cu iureș din poveste
Înălțimile pustii;
Inapoi să nu mai vii,
Dacă nu-mi aduci o veste.

Dimitrie Danciu

CÂNTEC MIC.

pentru Florica.

A'nmugurit în tine dorul,
S'a furișat în ochi-ți vii,
Ți-a picurat în sân fiorul
Și'n gând potop de nostalgii.

In vraja primelor săruturi
Petale albe de cais,
S'au strâns în jurul tău, ca fluturi,
Fiorii primului meu vis.

Vreau, în mireasma de petale,
Tot dorul meu azi să ți-l jur;
Din floarea tinereții tale,
Parfumul dragostei să-l fur.

Victor Tudoran

CRONICA LITERARĂ

„Satul Românesc" de George Ciulpan, cu prefața d-lui prof. Mih. Manoilescu; Editura „Universul", București, 1937. Prețul Lei 50.— Lucrările cari tratează problema satului românesc, devin din ce în ce mai frecvente.

Faptul este îmbucurător, fiindcă după cum însăși Suveranul Țării a afirmat, în discursul rostit cu ocazia învestirii Sale cu titlul de doctor honoris causa al Universității din Cluj, *„salvarea neamului nostru atârnă de felul cum se va desvolta în mod sănătos satul și pătura țărănească"*.

Intre lucrările de acest gen, recenta carte a d-lui George Ciulpan, este una din cele mai bune.

Tratând problema satului, din toate punctele de vedere, D-sa ne zugrăvește starea de plâns a satelor noastre, scoțând în evidență rolul nefast pe care „politica" l-a avut în opera de degradare a acestor așezări, în cari își duc existența 80% din cetățenii țării. Totuși autorul este convins că toate aceste stări se pot îndreapta. Pentru acestea este însă nevoie de intervenția *omului nou*, crescut în noua școală a tinerei generații, care singur mai poate fi în stare să reclădească din temelie, ceiace alții înaintea sa au dărâmat. Fapte nu vorbe !, este principiul călăuzitor al tinerei generații. Intr'un viitor apropiat, autorul zărește acestă generație — generația sa, generația noastră — pornind în marș victorios spre sat, spre satul în care acești tineri își au obârșia și de care sunt deci strâns legați, pentru a-l ridica la rangul la care are dreptul într'o țară în care plugarii constituesc, deocamdată, singura clasă pozitivă.

Aci găsim dealtfel scopul cărții. Aici este meritul autorului. Arătând nevoile satelor, dl. *George Ciulpan* sugerează un program de lucru, trasează liniile marșului spre sat și îi grăbește plecarea.

Lucrarea este închinată Eroilor *Ion. I. Moța* și *Vasile Marin*, conducătorii spirituali ai tinereii generații.

Cartea te cucerește dela primele pagini prin stilul vioiu și curgător, prin adânca pătrundere a lucrurilor, prin tratarea obiectivă cât și prin *„originala și adânca concepție despre sat"* de care autorul dă dovadă, cum remarcă în prefață dl. *Mihail Manoilescu*. Cartea poate face cinste oricărei biblioteci.

Ioan G. Păltănea

„Poezii" de N. F. Costenco, Gruparea Revistei „Viața Basarabiei" Chișinău 1937. Prețul Lei 30.— Coperta Anatolie Cudinoff. Profitând de faptul că acest număr e dublu, vom căuta să tratăm o problemă deosebit de importantă pentru toți făuritorii versului românesc, debutanți sau chiar dintre acei cu mai multă vechime, pentru a fi de folos tuturor. In deosebi, paginile revistei, au fost totdeauna, în ce privește critica literară, numai obiective, indiferent de prietenii, pentrucă astfel am crezut noi, că vom putea îndruma intențiile și mai ales inițiativele nouilor făuritori de versuri. Iată și cazul lui *N. F. Costenco.* In versurile ce ne prezintă, are un mare păcat. Nu găsim o unitate de creație stabilă și oarecum personală, ci variază dela forma clasică, la cea modernistă, cu sclipiri minulesciene sau chiar — dar mai rar-argheziene. E natural deci ca și reușita acestor strofe, să varieze dela formă la formă, noi putând clasifica bune, în majoritatea lor, numai poeziile de construcție tradiționalistă. Ca mai toți tinerii versuitori cu puțină pretenție de modernism, N. F. Costenco, realizează mai mult în forma tradiționalistă, decât în cea modernistă, sistemul rândurilor neterminate ca idee, continuând ideea în fruntea rândului următor, de multe ori până la jumătate din lungimea lui. Iată:

Logodna vieții mele cu ursita
S'a petrecut fără să vreau, să știu.
Privegfiitoarea-și va cânta dosita
Tristețe, *eu fatalul meu sicriu*

(Prolog)

In suflet tremură o holdă naltă,
Cu înspicarea cumpănită'n vânt.
Natală, vara-și oploșește blânzii
Zefiri, *în sălcii până la pământ*

(Strigoiul)

Ce frumoase sunt primele două rânduri din strofele reproduse și ce urâtă armonie au la citit celelalte două. Pare că te împiedici atunci când treci mai departe, dela rândul trei la rândul patru, tocmai pentru faptul că ideea nu-i terminată. Noi înțelegem o autentică inspirație poetică, atunci când ideea se cristalizează perfect în forma ce ne-o propunem a o realiza, chiar dacă pe alocuri pierde din frumusețea exprimării. *Am preferat întotdeauna o poezie perfectă ca tehnică dar mai slabă ca realizare de expresie, decât o poezie cu expresii frumoase, chiar și originale, dar slabă ca formă de construcție.*

Din această cauză, unde îl imită pe Arghezii, reușește a fi pur și simplu oribil. Scrie în *„poem sentimental"* (pag. 33):

Tu cu bluza ruptă peste sâni (?!)
Și o fustă sdrențuită, (?!) (brrr)

ori *In lumea asta putredă de silă*
Și murdărie o să fim (?!?)

Din lipsa unei virgule puse după cuvântul „murdărie", autorul a devenit foarte ușor *pornograf,* iar imaginile, departe a fi poetice, reușesc a fi numai ridicole. In cazul când construcția e defectă, deci poezia apare ca o simplă poemă în proză iar autorul ca un *poetastru.*

Nu ne sfiim totuşi a afirma că Dl. *N. F. Costenco* are talent. Iată o dovadă, din multele :

Şi orele, din clopot, rar
Se dau de a dura peste viaţă
Tot mai adânc şi tot mai clar
Imi creşti în gând prin dimineaţă

(Iubire)

sau *Un pitigoi, ca o surcea.*
Strica visarea noastră simplă.
ori *S'au scurs apoi, cu grije, zile*
Sub roata soarelui, subţire.

(Fărâme sentimentale)

Menţionăm ca bune, afară de poeziile de mai sus, şi următoarele : *Cântec* (pare a fi forma cea mai originală a poetului), *Transplantare, Cântec,* (pag. 20.) *Noapte de vară,* (din care ne pare rău că nu putem reproduce), *Ploaie, Scrisoare, Strigoiul* (foarte bună) şi *Epilog.*

Regretăm din suflet, că *N. F. Costenco,* ca un făuritor de vers după plaiurile Basarabiei, nu ne redă absolut nimic din pitorescul şi originalitatea acestei provincii, care în poezia românească nu este suficient reprezentată. Ţinând seamă de cele de mai sus, — căci are destul talent, — *N. F. Costenco,* va ajunge să reprezinte cu demnitate provincia de peste Prut, atât de dragă nouă tuturor.

Victor Tudoran

Scurtă Expunerea a Filozofiei lui Vasile Conta *de* ***Pompiliu Preca.*** *Tip. Instit. de arte grafice Bucovina, I. E. Torouţiu, Bucureşti, 1937. Preţul Lei 20.*— Iată o carte pe care am citit-o cu plăcare.

Comentând opera marelui gânditor român, dl. *Pompiliu Preca,* scoate în evidenţă principiile filozofiei lui Vasile Conta, în comparaţie cu alţi filozofi contimporani şi din'naintea lui ne arată locul de frunte pe care autorul „Teoriei Fatalismului" îl ocupă, nu numai în galeria filozofilor români, ci şi în rândurile filozofilor streini. Lucrarea este precedată de o scurtă biografie a lui Vasile Conta, arătând rolul pe care acesta l-a jucat în viaţa publică şi aportul lui pe tărâmul naţionalismului (e vorba, în primul plan, de celebrul său discurs rostit în Parlamentul dela 1879, cu privire la modificarea art. 7 din Constituţie).

Prin expunerea clară şi documentată dl. *Pompiliu Preca* a realizat o lucrare demnă de tot interesul. Singura ei scădere o constitue, faptul că este prea „scurtă".

Ioan G. Păltănea

„România şi Italia" de Pimen. R. Constantinescu. *Sibiu Ed. Rev. „Curierul", 1937. Preţul Lei 10.*— Neobositul luptător al apropierii româno-italiene, dl profesor *P. R. Constantinescu* din Sibiu, în volumul menţionat mai sus, tratează prin cea mai obiectivă prismă, atât starea Italiei cât şi a României, după tratatul de pace dela Ver-

sailles. Arată opera constructivă a fascismului italian şi mai ales nivelul moral-social la care a ajuns poporul italian, înfăţisând în acelaşi timp şistarea social-morală a poporului românesc, care făcând o politică de imitaţie, nu a reuşit să atingă apogeul celui dintâi. Arată deasemenea fazele mai interesante din istoria Italiei moderne. Broşura mai cuprinde o poezie a lui *Arturo din Vita* intitulată *„România"* în care autorul prevede un viitor ales ţării noastre. Această broşură este menită a înlesni o apropiere între aceste două ţări surori, pe cari interese din afara graniţilor le-a obligat să le aibă din ce în ce mai puţin amicale.

Victor Ion Critu

„Ţară" de Aron Cotruş, *poezii, colecţia revistei „Rânduiala", tiparul „Bucovina" i. e. Iorouţiu, Bucureşti, 1937 Preţul Lei 40.—* Poetul cu cea mai granitică expresie, cu ritm de cremene, cu rimă ruptă, cu vers slobozit din adâncul sufletului său de român ardelean, ne-a dăruit cu un nou volum de versuri intitulat *„Ţară"*. Originalitate acestui pet atinge coarda sufletului într'un mod deosebit. Dacă forma nu este prea simpatică la prima vedere — suntem şi rămânem partizani ai formei clasice — după o atentă citire, lectorul este puternic impresionat de muzicalitatea rimei, deşi versul apare rupt, ca un colţ de stâncă şi dur ca o piatră de bazalt.

din mulţimile orarbe unu s'alege.
gândul lui: rege . . .
vorba lui: lege . . .
vrerea-i: platoşe de neînfrînt . . .
pasul lui: cutremur de pământ.

sau: uite-i . . . .
arşi de soare, aspri, în drăsneţi,
crainici iuţi ai unei noui vieţi . . .

Mergeam cu imaginaţia până acolo, încât ne închipuiam un *Aron Cotrus,* colţuros, dur, aspru, cu foc în ochii negri şi cu fruntea încrutată, aşa cum îi e şi poezia. Dar cunoscându-l, am descoperit un poet fin, cu maniere de diplomat, cu bunăvoinţă şi cu suflet prietenesc. Atunci am înţeles că pot fi şi poeţi altfel de cum îi pot înfăţisa propriile lor versuri.

Totuşi poetul *Aron Cortuş,* rămâne cel mai autentic cântăreţ al noului crez de luptă şi viaţă verde, care înmugureşte în inimile României tinere de azi, de mâine şi sigur de totdeauna.

In acest crez îl aşteptăm şi în nouile sale realizări cari îl vor situa definitiv în lirica modernă românească.

Vlad Şeitan

CRONICA SĂCELEANĂ

Prima excursie a grupului „Acţiunea Săceleană"

— şapte zile pe drumuri de munte —

Excursiile au fost întotdeauna mijlocul cel mai sigur pentru formarea caracterelor, desfăţarea sufletului şi îmbogăţirea cunoştinţelor. Ele ne dau încrederea în noi înşine. Zările necunoscute te atrag; piedecile ce se ivesc în cale le înfrunţi; străbaţi meleaguri streine prin soare dogoritor, prin vânt şi ploaie, însă toate aceste neajunsuri îţi sunt pe deplin răsplătite, atunci când sosit la ţinta propusă, ai în acelaşi timp mulţumirea sufletească de a fi putut străbate plaiuri frumoase şi a vedea localităţi şi tipuri noui de oameni.

Plecând dela aceste adevăruri, cercul de studii „Acţiunea Săceleană", a organizat prima sa excursie între 5—12 Iunie a. c., cu atingerea punctelor cele mai îndepărtate: Slănicul Prahovei şi Lacul Siriului. Membri participanţi: *Victor Tudoran,* redactorul revistei, conducere; *Ioan G. Păltănea,* cronicar literar, note de drum *Ioan A. Pantelimon,* secretar administrativ, aprovizionare. Plecarea: 5 Iunie 1937, ora 18, dela redacţia revistei. Sosirea: 12 Iunie 1937, ora 15. Timp: şapte zile întregi (record săcelean!)

Ziua I-a 5 Iunie. S'a parcurs distanţa Satulung—Băbărunca, unde a fost primul popas de noapte — Casa pădurarului.

Ziua II-a 6 Iunie. Cantonul Băbărunca — Mânăstirea Susana. S'a vizitat: Pasul Bratocea, Cheiţa cu isvorul de pucioasă, satul şi Mânăstirea Cheia.

Ziua III-a 7 Iunie. Mânăstirea Susana—Slănicul Prahovei, cu vizitarea mânăstirii Susana, valea Stancei, valea Teleajenului, satele Mâneciu Ungureni, cu fabrica de cherestea Drajna, Măneciii Pământeni şi Isvoarele. In Slănic grupul a fost găzduit la familia Costică Popescu.

Ziua IV-a. 8 Iunie. Participarea la serbarea restauraţiei şi vizitarea oraşului în tovărăşia simpaticei dudui Jeana Popescu. Deasemeni grupul a vizitat şi Baia Baciului cu vechea salină (muntele de sare) Baia Roşie, Baia Verde, Malul Vânăt, Parcul, etc. De aici s'au trimis celorlalţi membri din „A. S." precum şi altor prieteni „inevitabilele" cărţi poştale cu „Salutări sărate din Slănicul Prahovei" La ora 6, după ce şi-a luat rămas bun dela binevoitoarea familie Popescu, grupul părăseşte Slănicul, îndreptându-se spre Mânăstirea Crasna, unde a poposit peste noapte.

Ziua V-a. 9 Iunie. Mânăstirea Crasna — Schiuleşti — Slănic — Mâneciu Ungureni. La Slănic s'a vizitat salina — cea mai modernă

instalație din țară pentru extragerea sării, — care n'a putut fi vizitată în ziua de 8 Iunie, fiind sărbătoare. Subliniem bunăvoința săceleanului Radu Popa, care ne-a înlesnit vizitarea.

Ziua VI-a. 10 Iunie. Mâneciu Ungureni — Valea Stânei cu trenușorul fabricei „Drajna", în mod gratuit, prin gentileţea altui săcelen: dl. Alexandru Popescu, șeful contabilității. La Valea Stânei, coborând din trenușor, grupul a urcat la: Tabla Buții, munții Tătaru Mare și Mic, Molâia și Lacurile Siriului din munții Buzăului. Popasul de noapte la Valea Stânei.

Ziua VII-a 11 Iunie. Valea Stânei — Boncuță — Albile — Isvorul Tolvai, Piatra Laptelui — Chirușca — Tigăile Mari — Ciucaș. Popasul de noapte sub cerul liber la stâna Frățilă din Ciucaș.

Ziua VIII-a 12 Iunie. Munții Ciucaș — Piatra Dudului — Tesla — Valea Teslei — Satulung. In total s'a parcurs peste 200 km. pe jos.

Grupul a făcut băi în Lacul Baciului din Slănic; în Teleajen la Mâneciu Ungureni și în Lacul Siriului.

Membrii grupului au făcut, pe lângă o propagandă românească atât printre păstorii și muncitorii întâlniți, cât și printre locuitorii satelor prin care au trecut — și o propagandă săceleană împărțind peste 30 de exemplare din numerile festive ale revistei.

S'au luat în total 60 de clișee fotografice precum și peste 30 de pagini note de drum și însemnări meteorologice, pe care sperăm a le publica cândva.

Ioan G. Păltănea

Ședințele cercului de studii „Acțiunea Săceleană".

Ședința din 3 Iulie 1937

Chestiuni discutate: 1. Inaugurarea bibliotecii. 2. Organizarea „Sintiliei".

Chestiuni rezolvate: 1. S'a aprobat regulamentul bibliotecii. 2. Camaradul săcelean *Ion Pandrea*, din grupul central a fost delegat bibliotecar.

Ședința din 24 Iulie 1937

Chestiuni discutate: 1. Rezultatul obținut prin organizarea „Sintiliei".

Chestiuni rezolvate: 1. Camaradul săcelean *Georgescu Nicolae* a fost primit ca membru în categoria „as". 2. S'a fixat inaugurarea bibliotecii pentru ziua de Duminică 1 August a. c. 3. Repartizarea pe fonduri a beneficiului net rezultat prin organizarea „Sintiliei".

Secretariatul general.

Conferințele cercului:

Prima conferință intimă în cadrul cercului de studii s'a ținut în seara zilei de 27 Iulie a. c. La sediul cercului, în prezența unui grup de tineri săceleni. A vorbit camaradul săcelean VICTOR TUDORAN, despre „Tineretul Săcelean", după care s'a purtat discuții asupra unor probleme de interes satulungean. S'a fixat a doua conferință pentru Sâmbătă 31 Iulie 1937, când va vorbi camaradul săcelean GIGI DELEANU, despre „Politică".

A. S.

CRONICA TEATRALĂ

De vorbă cu dl. profesor universitar NICOLAE ŞERBAN directorul teatrului Naţional din Iaşi.

Evenimentul cel mai important din domeniul cultural al Săcelelor este atenţia cu care ne-a onorat Naţionalul ieşan, care prin cele două piese jucate — până în prezent — a lăsat o admirabilă impresie în rândurile iubitorilor de teatru. Cum animatorul acestei opere de culturalizare la sate este cunoscutul iniţiator al „Universităţii libere latine" dela Braşov, apreciatul profesor univ. *Nicolae Şerban* am găsit de cuviinţă a-i lua un mic interview.

Mil. Gheorghiu

1. Ce impresie v'au făcut Săcelele? Tare frumoasă! Sate unde bat inimi româneşti şi unde ieşenii sunt foarte bucuroşi că au putut să vină. Nici la Braşov nu-i atâta inimă românească ca la Săcele. Nici nu e lucru de mirare căci ştiut este că Săcelele au dat României mici, oameni de seamă.

Eug. Protopopescu

Cezar Rovinţescu

2. Cum vi s'a părut publicul săcelean? Foarte simţitor la piesele noastre, ceeace înseamnă că are simţ artistic. Noi arătăm toată recunoştinţa noastră publicului săcelean şi credem că această întâlnire între Moldoveni şi Transilvăneni este cea mai mare chezăşie pentru trăinicia României Mari. Ne-am despărţit cu regret de acest admirabil director şi profesor, lăsându-l în mijlocul familiei sale *„artistice"*, pentru care este un adevărat părinte.

Margareta Baciu

Victor Tudoran

Const. Protopopescu

Ginerele Dlui. Prefect.

Vizita pe care ne-a făcut-o Teatrul Naţional din Iaşi, stagiunea Braşov, cu *„Ginerele Dlui. Prefect"*, comedie in trei acte, localizată de *Paul Gusty*, a lăsat o adâncă impresie in inimile numeroşilor săceleni, cari au ţinut să sprijine cu participarea lor, eforturile pe care Dl. *Prof. Univ.*

El. Col. Nicolau

Eliza Petrăchescu

Const. Sava

Silvia Boiex Ionaşcu

N. Şerban le face pentru ridicarea acestui colţ de ţară. După cum însuşi Dl. Prof. Univ. *N. Şerban*, a spus în cuvântarea pe care a ţinut-o înainte de a începe acţiunea piesei, este pentru prima oară când un teatru de valoare, un teatru naţional, vizitează aceste Săcele, cari în decursul timpului au dat României atâţia oameni mari.

Şi acest teatru nu şi-a desmintit faima, deoarece prin felul cum au interpretat rolurile desăvârşiţii artişti *Mil. Gheorghiu, C. Protopopescu, Const. Sava, Cezar Rovinţescu, Eugenia Protopopescu, Margareta Baciu, Gina Sandry* şi *Eliza Petrăchescu* au cucerit dela început pe toţi spectatorii, şi lucru de mirat la noi, nimeni nu mai făcea nici un sgomot, toţi urmăreau cu încordare desfăşurarea acţiunii. Din când în când doar ropotele de aplauze întrerupeau această linişte. Iar când la sfârşit s'a anunţat în sală că această trupă a *Teatrului Naţional din Iaşi* va mai da o reprezentaţie cu un program nou, vedeai pe feţele tuturor o expresie de bucurie. Spre sfârşit, în numele Săcelenilor a vorbit Dl. *Notar Traian Butu*, care în câteva cuvinte a mulţumit Dlui. Prof. *N. Şerban* pentru eforturile pe care le-a făcut, pentru a ne da această frumoasă reprezentaţie, ce ne va aminti mult timp despre arta teatrului ieşan.

Valeriu Pascu

Remus Ionescu

Gigi Deleanu

„Băeţaşul Tatei"

Al doilea popas la Săcele l'a făcut *Teatrul Naţional din Iaşi* cu *„Băeţaşul Tatei"*, comedie în 3 acte de M. Hennequin traducere de P. P. Petrone.

Cortina s'a ridicat în faţa unei săli arhipline. Numărul aşa de mare al spectatorilor a confirmat reuşita primei reprezentaţii, prin care acest ansamblu simpatic de artişti, şi-a făcut drum spre inimile Săcelenilor.

I. R. Matache

Ion Sava

In *„Băeţaşul Tatei"* situaţiile şi conflictul se sprijină pe o minciună spusă de

CRONICA MĂRUNTĂ

Morală şi prostie. Exemple de prostie au existat în toate timpurile şi deci numărul proştilor — dacă s'ar face o statistică fie ea chiar oficială — este în continuă creştere. Natural nimeni n'ar fi aşa de *„prost„* să spună: *„trece-mă Dom'le şi pe mine pe listă"*, pentru simplul motiv că nu e convins de propria-i prostie. Privind în partea opusă acestei categorii de indivizi, găsim grupul *„deşteptilor"* sau mai bine zis al *„pretinşilor deştepţi"*, cari, de multe ori sunt mai *„proşti"* decât adevăraţii proşti. Iar dacă vor să facă şi pe moraliştii, atunci sunt de-o *prostie cu „lustru"*. Acesta e cazul *„deşteptului"*, de origină săceleană — mai trist deci — pre nume *Gheorghie Fătu*. Reţineţi deci numele — *Gheorghie Fătu* — pentrucă acest individ o să rămână în istoria Săcelelor, ca tipul cel mai hazliu de prost. Şi-acum să povestim faptele:

In vara aceasta „tinerelul" Gheorghe Fătu — are numai vreo 65 anişori — aducându-şi aminte că *„originea lui se trage din Satulung"*, (lucru care pe noi nu ne încântă deloc), într'o bună zi a descălecat pe....plaiurile noastre. *Nea Ghiţa Fătu—Frumos*, ca om umblat şi deci cu experienţa vieţii, s'a apucat să *oceerveze* ce s'a mai schimbat prin sat, dela a sa plecare. Să nu credeţi că lucru a fost aşa de uşor, fiindcă *„a pierdut câteva nopţi prin grădina domnească"* şi *„i s'a umplut inima de* indicnare" văzând fete şi băeţi stând pe bănci şi iarbă până după miezul nopţii. Şi-atunci Nea *Ghiţă*, de.... ca Stan-Păţitul, a chibzuit în a sa căpăţână, că acolo nu se pot întâmpla decât lucruri ne permise. Fiindu-i teamă să nu se molipsească, s'a dus omul la Tărlung unde a făcut o bae (la picioare), pentru a se curăţi (la cap), de păcatele făcute cu văzul şi cu gândul. După aceasta a plecat la al să domiciliu, la Ploeşti.

Dar, cum *„chestia"* aceasta l-a urmărit probabil şi la Ploeşti şi cum, vedeţi Dvs. fiind om bătrân şi temător de D-zeu, s'a gândit să se spovedească părintelui *Zenovie Popovici*, printr'o scrisoare, ca să nu moară omul cu sufletul încărcat. Iată ce scrie, între altele, *Nea Ghiţă Moralistul* (păstrăm ortografia originală): *„Mult Stimate Domnule Părinte „Zenovie" Origina mea se trage din Satulung mult, mă impresionează când auz cuvântul de Satulung, ceva nevăzut îmi zice pleacă la Satulung, şi cu multă plăcere plec, viu şi ascult la frumoasele dumitale*

Ketty soţia fabricantului *Williams* şi pe orice lucru ce se bazează pe minciună nu poate dura. Acţiunea desfăşurându-se dorinţa acestuia de a avea un copil. Dar trece din încurcătură în încurcătură, din conflict în conflict, până când sărmanul *Williams*, ajuns tată a trei copii, se trezeşte că niciunul nu-i al lui şi că totul n'a fost decât o farsă.

Să mai spun că şi această comedie de mult haz a impresionat, a avut succes, ar fi să repet ce am spus cu ocazia primei reprezentaţii.

Artiştii au devenit pentru noi figuri familiare, jocul lor de scenă, gesturile lor, mimicele lor, mult timp nu vor fi uitate. E destul să te gândeşti la *Mil. Gheorghiu* în rolul lui *Jimmy*, ca să-ţi imaginezi un om condus de femei. La *C. Rovinţescu*, în rolul lui Wiliams, găseşti tipul omului gelos. La *Gina Sandry* în *Ketty*, tipul femeii care minte cu aşa de mare uşurinţă. La *Margareta Baciu*, tipul femeii ingenioase, datorită uşurinţii în găsirea motivelor. Desnodământul, care trebuia să se producă dintr'un moment în altul, se amână, acţiune se complică, iar spectatorul urmăreşte atent desfăşurarea piesei. Menţionăm şi contribuţia la regie şi direcţia de scenă, realizate de Dnii: *I. R. Matachie* şi *Ion Sava*.

Gigi Deleanu

predici, cu multa dragoste le ascult. văz lupta aceea care luptați ca să înflitrați poporului frumosele și adevărate dumitale predici.“ Și revenind la partea a doua *a chestiei* “scrie:“ .... am *rămas forte indicnat am perdut ori și ce simpatie față de Satulung, regret și ear regret mă doare în suflet de lucrurile ce se petrece cu Tineretul cu (Fete și Băeți)“.... „oare fetele acelea nu are părinți? ce va să zică depravarea aceasta?“*

Da Domnule Fălu, *fetele acelea au* părinți și încă foarte de treabă, cari nu umblă noaptea ca dumneata să facă pe... detectivi. Cât privește *depravarea* pe care numai d-ta ai observat-o, te asigurăm că nu există. Dacă te-ai fi interesat mai îndeaproape; ai fi aflat că acele grupuri erau compuse din familii de sezoniști. Chiar dacă din întâmplare ar fi fost un caz regretabil, nu trebuie să se arunce o insultă atât de gravă asupra întregului tineret săcelean, care, numai datorită faptului că sunteți la o vârstă respectabilă, nu vă cere satisfacție pe calea justiției ci se mulțumește doar a vă compătimi.

Victor Tudoran

Tabăra de muncă pentru folos obștesc din Satulung. In poiana Nicoleanu, din Satulung, funcționează în vara aceasta una din cele 53 tabere de muncă pentru folos obștesc, la care iau parte atât premilitari universitari și școlari din județul Brașov, cum și mai mulți premilitari din București. Șeful taberei este *dl. maior Erimescu*, având ca ajutor pe *dl. sub. lt. Boicea Nicolae.* Scopul taberei este amenajarea unui stadion. In prima serie — dela 10—30 Iulie a. c. — au fost concentrați un număr de 73 tineri premilitari, cari au fost încazarmați la internatul gimnaziului din localitate, urmând ca în a doua serie dela 1—20 August — să fie concentrați cam un același număr de premilitari. Până în prezent tabăra a fost inspectată în două rânduri de *dl. Colonel Barozzi Gr.* care a rămas plăcut impresionat de mersul lucrărilor, felicitând atât pe comandanții taberei cât și pe tinerii premilitari pentru dragostea de muncă și spiritul de camaraderie Dealtfel din informațiile ce deținem, tabăra dela Satulung este, sub acest raport, cea mai bună din județul Brașov și printre primele din țară.

Ioan G. Păltănea

Parcul Comunal din Satulung. Din inițiativa Consiliului Comunal în frunte cu Dl. *Ioniță Aldea* primar și Dl. *Traian Butu* notar, în primăvara aceasta a luat ființă în Satulung un frumos parc. Despre costul lucrărilor, plantațiile făcute, cât și alte date technice, vom scrie într'un număr viitor. Articolul nostru va fi însoțit și de fotografii. Voim să subliniem aci doar numirea ce s'a dat parcului comunal și pe care noi o găsim foarte nimerită. Astfel parcul va purta numele de: *Parcul Comunal Preotul Victor Popea,* iar de rolul acestui vrednic preot săcelean în Satulung, vom scrie tot cu ocazia articolului din numerile viitoare.

Victor Ion Critu.

Răspuns unui domn X. Curajul este un lucru mare. Deacea ne place să discutăm cu oameni cari au curajul a semna ceiace gândesc despre alții. Este ușor să fi „curajos“ când semnezi doar „X“. Deoarece subt acest „X“ nu știm cu cine discutăm și mai ales cu cine din mulții „icși“ care ne-au scris la redacție, așteptăm să vă prezentați, pentru ca după ce vă vom strânge mâna, să putem sta... de vorbă. *Nu credem că veți avea curajul, deoarece la „Sintilie“, deși ne-ați promis solemn că veți face tărăboi, nu ați făcut.* Iar noi cu Iași nu discutăm, mai ales când aceștia nu știu nici regulele elementare de gramatică. Nu vom mai răspunde, până nu vă veți prezenta personal. E mare lucru să fi curajos dom'le X! Nu? Atunci poftim prezentați-vă!

Victor Tudoran.

Dl. prof. I. G. Munteanu, colaboratorul nostru, a desvoltat o intere-

santă conferință despre *„Mijloacele de redresare a portului Galați"*, în ziua de Duminică 18 Iulie a. c. cu ocazia serbărilor centenarului, „Porto-Francului" Galați.

Dl. dr. Voicu Niițescu, a ținut în ziua de 8 Iunie a. c. cu ocazia aniversării a 20 ani *dela înființarea corpului de voluntari ardeleni,* o documentată conferință la Radio, scoțând în evidență eroismul și suferințele voluntarilor ardeleni în războiul mondial, cum și contribuția lor la înfăptuirea unirii.

Colaboratorul nostru, *dl. prof. I. G. Munteanu,* din Galați, publică în cotidianul „Acțiunea", câteva interesante amintiri despre trecutul portului Galați.

Dl. Ion I. Ghelase, a luat doctoratul în științele economice și financiare la Academia de înalte studi comerciale și industriale din București, în ziua de 23 Iulie 1937, cu lucrarea, *„Mocanii"*, prefațată de *dl. prof. N. Iorga.*

Autori, traducători!

EDITURA „INTELECT"

din București, B-dul Elisabeta 69.

editează:

în cele mai avantajoase condițiuni posibile, scrierile Dvs. Lansează talentele **românești** pe tot cuprinsul țării noastre.

† Radu Precup.

In ziua de 29 Mai 1937, în timpul unei ploi mari însoțită de puternice manifestațuini electrice, a fost trăsnit la locuința din Satulung, bunul și cumpătatul săcelean *Radu Precup.*

Moare în vârstă de 45 ani, iar de peste 17 ani îndeplinea funcțiunea de acar în gara Brașov.

Plecarea lui lasă unanime regrete în rândul săcelenilor, fiind un om vesel, așezat și gospodar. p. ș.

Cărți, Reviste, Ziare.

„Rânduiala", vol. II. caetul 5, București. Numărul acesta este închinat comemorării celor 10 ani de mișcare legionară. Colaborează: Dumitru Cristian Amzăr, Vasile Băncilă, Virgil Carianopol, Ernest Bernea, Victor P. Gârcineanu, Ion I. Ionică, etc. Din paginile revistei se desprinde, ca întotdeauna, aceiași credință într'o Românie verde. i. g. p.

„Străjerul", anul I. Nr. 1, 2, București. Subt conducerea neobositului Emanoil Bucuța, au apărut primele numere din revista falangei străjerilor, care este destinată formării caracterului tineretului român. Colaborează: Victor Ion Popa, S. Mehedinți, G-ral I. Manolescu, V. Voiculescu, Ap. D. Culea, St. Șoimescu, Ion Conea, Gala Galaction. Pare o vrednică continuatoare a „Boabelor de grâu". v. t.

„Curierul", anul I, Nr. 6—7, Sibiu. Iată însfârșit și Sibiul pășind alături de celelalte publicațiuni verzi ale țării, cu al său „Curier" redactat de Nicolae N. Petra și cu colaborarea lui Corneliu Georgescu, P. Constantinescu. v. ș.

„Sănătatea", anul XXXVII, Nr. 5—6, București. Subt conducerea d-lui dr. Sigmand-Sigma, apare cea mai bună revistă de medicină populară din țară, care contribue mult la păstrarea sănătății în atâtea familii. g. d.

„Dobrogea de Sud", anul I, Nr. 2, 3—4, Bazargic. Salutăm cu bucurie apariția revistei d-lui Radu Rucăreanu, care vrea să fie, încă o piatră de temelie la ridicarea templului literaturii regionale românești. Reținem colaborarea lui Mircea Roșculeț, Gr. Sălceanu, C. Mărculescu. v. i. c.

Rugăm și pe această cale pe toți abonații rămași în urmă cu plata abonametului să binevoiască a ne trimite sumele ce ne datorează, pentru a nu îngreuna astfel aparația revistei noastre.

Săceleni! *păstraţi revista la loc de cinste. Oricând o veţi găsi, vă va aminti locuri scumpe vouă şi părinţilor voştri.*

— 25. VII. 1937. — 1200 ex. —

Abonaţii noştri: *) au plătit între 1 şi 30 Iunie 1937.	Au achitat abonamentul pe anul: 1934	1935	1936	1937
Manea Carpin, propr. Satulung	—	—	50	100
Ştefan Pâclea, comerciant Satulung	—	—	50	—
Horică Moţoiu, funcţ. Constanţa	—	100	100	—
Ştefan Bucurenicu, căpitan. Bucureşti	—	—	—	100
V. Procopiu, adm. Schela Ochiuri-Dâmboviţa	—	—	100	100
I. Stănescu, Schela Ochiuri-Dâmboviţa	—	—	100	100
Marioara Muşat, Bucureşti	—	—	—	100
Gh. Bobeş, primar Turcheş-Braşov	—	—	—	100
Aurel Pană, director Bucureşti	—	—	—	100
Ioan D. Gologan, comerciant. Ploeşti	—	—	—	100
Gelu şi Mircea Timaru, elevi, Brăila	—	—	—	100
Vasile Ionescu, contabil Satulung	—	—	—	100
Nicolae Pană, dir. Satulung	—	—	—	100
Ioan Mircan, comerciant Braşov	—	—	—	100
Stela Roman, funcţ. Cernatu	—	—	—	100
Ioan B. Sulu, subofiţer activ. Satulung	—	—	—	100
Ioan Drăgoi, comerciant Galaţi	—	—	—	100
Alexandru Peneş, maior Sibiu	—	—	—	100
Alexandru Popescu, şef cont. Mâneciul-Ung.	—	—	—	100
Gh. Voinea inspector Bucureşti	—	—	—	100
Nicolae R. Colceag, prof. pens. Satulung	—	—	—	200
Traian Butu, notar prim. Satulung	—	—	—	200
Au plătit prin C. E. C. No. 25.187.				
I. Tabacu comerciant Comarnic-Prahova	—	—	100	200
Mitică Gh. Peteu, propr. Vălenii de Munte	—	—	—	100

*) Abonaţii sunt trecuţi în ordinea în care au plătit abonamentul. Transmitem pe această cale mulţumiri. Sprijinul acordat ne dovedeşte necesitatea acţiunii noastre şi ne face să străduim în viitor pe acelaşi drum.

Ecouri Literare, Economice, Sociale.

x Revista CUGET CLAR" (noul „Sămănător") anul I. No. 48 din 9 Iunie 1937, de subt direcţia d-lui *N. Iorga,* reproduce întreaga poezie întitulată „ELEGIA SĂCELELOR DE AZI" semnată de redactul nostru Dl. *Victor Tudoran,* care a apărut în numărul 4—5 (Mai-Iunie 1937) din revista noastră.

Ecouri din presă despre „Plaiuri Săcelene".

„PLAIURI SĂCELENE", Anul IV No. 4—5 pe Aprilie—Mai. Revista de atitudini şi probleme săcelene, a prietenului Victor Tudoran, publică în frumoase condiţii technice, aspectele atât de diverse ale celor şapte sate, din trecut şi de astăzi. Subliniem contribuţia istorică a d-lui Aurel A. Mureşianu, care se integrează în preocupările revistei: De când locuesc Ceangăi în Săcele, precum şi colaborările d-lor Ion Jalea, Vlad Şeitan, Ion G. Păltănea, Ioan Nistor Bocioagă. etc. Frumoasă, Elegia Săcelelor de azi, de Victor Tudoran.

(Cotidianul „ARDEALUL", Braşov, anul 16-lea Nr. 78, 5 Iunie 1937).

„PLAIURI SĂCELENE", Iunie 1937. Redactor: Victor Tudoran. Apare cu acelaş entuziasm tineresc şi cu aceiaşi preocupare de a oglindi în paginile sale sufletul săcelean.

Semnează d-nii Vlad Şeitan, Victor Tudoran, Aurel A. Mureşianu, etc.

(Cotidianul „ACŢIUNEA", Galaţi, Anul VIII, Nr. 2133, 16 Julie 1937).

Trimitem toată preţuirea noastră revistei „PLAIURI SĂCELENE", care cu mult înaintea noastră a luptat cu dârzenie, pentru a servi cu entuziasm creator colţişorul de ţară pe care îl reprezintă cu mândrie şi cinste.

(Revista „GÂNDURI DELA MARE" Constanţa, a I. Nr. 6 Iunie 1937).

Am primit la redacţie.

Nu anunţăm în această rubrică decât *ziarele* şi *revistele*, cari la rândul lor ne anunţă.

Cărţi: „Darea de Seamă pe anul 1936 a Asociaţiei Presei Periodice din România". Bucureşti. „De prin secoli" În graiul arhaic, de Lucian Costin Tip. „Unirea" Craiova" Preţul Lei 20.—

Reviste: „A. L. A. C. I." a VIII n. 5, 6. Bucureşti; „Analele-Gento-Urinare", a I. n. 4—6 Bucureşti. „Artă şi Modă" a. IV. n. 34, 35—36 Bucureşti; „Curierul" a. I. n. 6—7 Sibiu; „Cuget Moldovenesc" a. VI. n. 5—7 Bălţi; „Dobrogea de Sud" a. I. n. 2, 3—4. Bazargic; „Gânduri dela Mare" a. I. n. 6. Constanţa; „Gazeta Ilustrată" a. VI. n. 3—4 Cluj; „Hotarul" a. IV. n. 5, 6—8 Arad; „Ideia Românească" a. II. n. 3, 4. Bucureşti; „Luceafărul" a. III. n. 5—6. Timişoara; „Progres şi Cultură" a. V. n. 5—6. Tg. Mureş; „Prometeu" a. III. n. 5—6. Braşov; „Preocupări Literare" a. II. n. 5—6. Bucureşti; „Rânduiala" volumul II. caetul 5 Bucureşti; „România Eroică" a. I. n. 1 Cluj. „Revista Tinerimei Crucei Roşii", Filiala Bazargic. a. I. 1937. „Sănătatea" a. XXXVII n. 4 5—6 Bucureşti; „Satul şi Şcoala" a. VI. n. 9—12 Cluj; „Solia" a. II. n. 5-6 Rebrişoara-Năsăud; „Străjerul" a. I. n. 1, 2. Bucureşti; „Stâna" a. IV. n. 6, 7—8 Poiana—Sibiului; „Ţara de Mâine" a. III. n. 4—6 Cluj; „Viaţa Basarabiei" VI.a. n. 5—6 Chişinău.

Ziare: „Glas Strămoşesc" Cluj, „Libertatea" Orăştie; „Ogorul" Bucureşti; „Pământul" Călăraşi; „Românizarea" Bucureşti; „Svastica de Foc" Bucureşti „Timpul" Cernăuţi; „Tribuna Noastră" Cluj.

Cotidiane: „Acţiunea" dir. George Michăilescu, Galaţi; „Ardealul" dir. G. I. Gologan, Braşov; „Dobrogea Jună" dir. C. N. Sarry, Constanţa; „Naţiunea Română" Cluj; „România Nouă" dir. Zaharia Boilă, Cluj.

PLAIURI SĂCELENE

revistă de atitudini şi probleme săcelene.

Redactor:

VICTOR TUDORAN

apare odată pe lună.

COLABORATORI:

George Moroianu, prof. univ.; Victor Jinga, prof. univ.; Aurel A. Mureşeanu, istoric; M. Ar. Dan, ing. prof. univ.; Dr. Gheorghe Dragoş, asist. univ.; Dr. Ilie Toma, asist. univ; Pimen Constantinescu, prof; Zenovie Popovici, preot; Ion I. Ionică, prof.; Ion Jalea, sculptor; D. G. Constantinescu, ing. agr. insp.: I. G. Munteanu, prof.; I. Al. Bran-Lemeny, scriitor; Daniil Purcăroiu, preot; Vasile Ivan insp. Victor Marin, preot; Nicolae Pană, dir. înv.; E. Ar. Zaharia, prof.: Silvestru Garcea, preot; Florica Ciura, scriitoare; Cornelia Comşa, înv. dir.; Haralambie Ţugui, Dimitrie Danciu şi tinerii publicişti săceleni: Al. Stroe-Militaru, Nicolae G. Moisiu, Nicolae Verzea, Horia Ghia, Victor Ion Critu, Ioan Despan, Ioan B. Petcu, Gigi Deleanu, Ioan G. Păltănea, Ioan Moisiu, Mihai I. Tepşan, Lucian Ducşoara, Vlad Şeitan.

VREM

să răscolim trecutul celor ce-au cutreerat pământul românesc, să înfăţişem prezentul văduvit de măreţia trecutului, să despicăm drum nou prin vremuri Săcelelor de mâine şi să contribuim cu toată puterea noastră de muncă tinerească, la ridicarea acestor plaiuri mocăneşti.

ABONAMENT ANUAL:

Particulari	Lei 100
Abonamente de sprijin dela	„ 150
Societăţi culturale, şcoli	„ 200
Instituţii şi autorităţi	„ 400

Un număr simplu Lei 10.—
Număr dublu . . . „ 15.—

Revistă fondată în anul 1934.
Cont la C. E. C. Nr. 25.187

°°°°
°°

REDACŢIA şi ADMINISTRAŢIA

SATULUNG — SĂCELE — (Jud. BRAŞOV)

PLAIURI SĂCELENE

TIP. „HUNYADY" BRAŞOV